

Sygn. akt IV CSK 399/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Anna Owczarek
SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko J.H.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) oddała skargę kasacyjną,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka – A. sp. z o.o. z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanej J.H. kwoty 102 448,90 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do

dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną nienależytym wykonaniem przez nią, jako kupującą, umowy sprzedaży samochodu M. klasy [...].

Wyrokiem z dnia 11 października 2017 r. Sąd Okręgowy w B. zasądził od pozwanej na rzecz powódki jedynie kwotę 224,03 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

W dniu 30 grudnia 2011 r. pozwana zawarła z C. spółką z o.o. w S. (C.) umowę inwestycyjną, na podstawie której wpłaciła na rzecz C. kwotę 36 505 zł. Środki te miały być inwestowane przez okres 6 miesięcy, po czym przeznaczone na wpłatę za samochód M. klasy [...], o wartości 146 019,25 zł, zakupiony przez pozwaną od powodowej spółki A.. Umowę sprzedaży tego pojazdu pozwana podpisała z powódką w tym samym dniu. Pozwana zobowiązała się w niej wpłacić powódce zaliczkę w wysokości 15.000 zł, a pozostałą część ceny uiścić do dnia 30 czerwca 2012 r. Całość ceny samochodu (tj. zaliczkę, a następnie - w dniu 3 lipca 2012 r. - kwotę 131 019,30 zł) przełało na rzecz powódki C. w wykonaniu umowy inwestycyjnej zawartej z pozwaną. Powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT w dniu 31 lipca 2012 r. i wydała jej samochód w dniu 1 sierpnia 2012 r.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2013 r. ogłoszona została upadłość likwidacyjna C.. Syndyk masy upadłości wezwał powódkę do zwrotu kwoty przekazanej jej na poczet ceny samochodu zakupionego przez pozwaną, powołując się na art. 127 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1112 dalej: „u.p.u.n.” - tytuł aktu według jego brzmienia w czasie podejmowania omawianych czynności), jako podstawę bezskuteczności w stosunku do masy upadłości dokonanych wpłat. Powód odmówił zapłaty, co spowodowało wytoczenie przeciwko niemu przez syndyka masy upadłości C. powództwa o zapłatę kwoty 146 019,30 zł z odsetkami od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Wyrokiem z dnia 5 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w B. (sygn. akt VII GC (...)) powództwo to oddalił, jednak orzeczenie to zostało zmienione przez Sąd Apelacyjny w (...), który wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. (sygn. akt I ACa (...)) uwzględnił powództwo w

całości (w tym roszczenie o zasądzenie ustawowych odsetek od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz o przyznanie zwrotu kosztów procesu za obie instancje w kwocie łącznej 6 300 zł, nakazał też pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 14 602 zł tytułem opłaty od pozwu i apelacji). Sąd uznał umowę inwestycyjną zawartą pomiędzy C. a pozwaną za czynność prawną nieważną na podstawie art. 30a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (w wersji jedn. tekstu: Dz.U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.) w zw. z art. 58 § 1 k.c., gdyż stanowiła czynność bankową, do wykonywania której C. nie miało uprawnień. Świadczenie spełnione na jej podstawie na rzecz spółki A.. Sąd uznał za pozbawione podstawy prawnej, a w konsekwencji nienależne i podlegające zwrotowi do masy upadłości.

Po przegraniu procesu z syndykiem i zwróceniu mu w dniu 25 lipca 2015 r. na podstawie prawomocnego wyroku kwoty 146 020 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu powódka wystąpiła przeciwko pozwanej J.H. kolejno z dwoma powództwami. W pierwszej ze spraw (sygn. VII GC (...)) domagała się wykonania umowy sprzedaży poprzez zapłatę ceny samochodu w kwocie 146 019,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania (sygn. VII GC (...)). W sprawie tej w dniu 20 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy w B. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, uwzględniający powództwo w całości. Pozwana wniosła od niego zarzuty, jednak Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 26 września 2016 r. utrzymał zaskarżony nakaz w mocy, a Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 14 czerwca 2017 r. oddalił apelację pozwanej od tego wyroku.

Niemal równocześnie powódka wystąpiła przeciwko pozwanej z niniejszym powództwem, które obejmowało żądanie zapłaty skapitalizowanych odsetek od kwoty 146 019,25 zł (ceny samochodu) w kwocie 51 234,45 zł, obliczonych od terminu płatności wyznaczonego w fakturze VAT, tj. od 8 sierpnia 2012 r. do dnia 2 lipca 2015 r. (odsetek za dalszy okres - od dnia 3 lipca 2015 r. do dnia zapłaty - powódka dochodziła w wygranej ostatecznie sprawie VII GC (...)), jak również naprawienia szkody w wysokości 51 214,15 zł poniesionej w wyniku konieczności zapłacenia syndykowi masy upadłości C. odsetek od kwoty 146 020 zł za okres od dnia 10 września 2013 r. do dnia 25 czerwca 2015 r. (tj. od dnia wydania

prawomocnego wyroku w sprawie I ACa (...) do dnia, w którym powódka dokonała zapłaty na rzecz masy upadłości C.), w wysokości 30 312,15 zł, a także kosztów procesu w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości poniesionych przez syndyka (w sumie - 6 300 zł) oraz opłaty od pozwu w wysokości 14 602 zł.

Sąd uznał żądanie powódki za zasadne jedynie w części dotyczącej odsetek ustawowych od kwoty 146 019,25 zł za okres od 25 czerwca do 2 lipca 2015 r. przyjmując, że tylko w tym czasie pozwana opóźniła się z zapłatą za samochód. Podkreślił, że kwota 146 019,25 zł została uiszczona na rzecz powódki w całości do dnia 3 lipca 2012 r. Co prawda środki te powódka musiała zwrócić do masy upadłości C. w wykonaniu zapadłego przeciwko niej wyroku, jednak przez pewien czas była w posiadaniu całej kwoty. Sąd Okręgowy stwierdził, że rolą odsetek jest wynagrodzenie wierzycielowi za korzystanie z jego kapitału i wyrównanie uszczerbku majątkowego spowodowanego uniemożliwieniem mu korzystania z należnego świadczenia pieniężnego od dnia jego wymagalności. Powódka dysponowała pełną sumą odpowiadającą cenie samochodu i utraciła ją dopiero, kiedy oddała ją syndykowi C.. Od tego dnia tj. od 25 czerwca 2015 r., zdaniem Sądu, można mówić o opóźnieniu się pozwanej w zapłacie tej kwoty. Sąd Okręgowy uznał, że nawet przyjmując, iż pozwana nigdy nie spełniła świadczenia pieniężnego z umowy sprzedaży, nie można pominąć faktu, że w okresie do zwrotu środków syndykowi powódka nie tylko nie poniosła żadnego uszczerbku majątkowego, ale także czerpała korzyści z pieniędzy przyjętych od pozwanej za pośrednictwem C., wobec czego żądanie przez nią odsetek za ten okres Sąd ocenił jako jaskrawo sprzeczne ze względami słuszności. Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że pozostałe roszczenia przysługujące jej jako sprzedawcy zostały osądzone i uwzględnione w sprawie VII GC (...), poza jedynie odsetkami za okres od 25 czerwca 2015 r. do 2 lipca 2015 r., (w kwocie 224,03 zł) z odsetkami od nich od dnia wniesienia pozwu, tj. od 31 sierpnia 2015 r. (art. 482 k.c.).

Drugą częścią zgłoszonego żądania było powództwo odszkodowawcze, obejmujące roszczenia powódki o naprawienie poniesionej przez nią szkody w postaci odsetek od zasądanego roszczenia, kosztów procesu przeciwnika i pokrycia kosztów sądowych tego procesu. Należności te powódka musiała zapłacić syndykowi masy upadłości C. oraz sądowi na podstawie wyroku w sprawie

I ACa (...). Sąd Okręgowy oddalił je uznając, że nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną. Zdaniem Sądu powódka bezzasadnie i działając na własne ryzyko wdała się w ten spór. Gdyby zastosowała się do wezwania, to zapłaciłaby żadaną kwotę już w dniu 10 września 2013 r. i nie powstałoby roszczenie odsetkowe ani koszty związane z procesem, do którego by nie doszło. Sąd zaznaczył, że pozwana nie miała żadnego wpływu na przebieg i wynik procesu pomiędzy syndykiem masy upadłości C. a powódką.

Sąd Apelacyjny w (...), rozpoznając sprawę na skutek apelacji powódki przyjął za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz jego wnioski prawne. Sąd potwierdził prawidłowość zakwalifikowania jako nieuzasadnione roszczenia powódki o zapłatę przez pozwaną odsetek za okres, w którym powódka dysponowała pieniędzmi przekazanymi jej przez C..

Sąd odwoławczy przychylił się też do stanowiska, że pozostałe składniki powództwa, tj. roszczenia odszkodowawcze powódki z tytułu poniesionej szkody w postaci odsetek zapłaconych przez nią syndykowi masy upadłości C. na podstawie wyroku w sprawie I ACa (...) oraz kosztów procesu i kosztów sądowych tego postępowania nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną. Oceniał, że wprowadzie pomiędzy zachowaniem pozwanej polegającym na nienależytym wykonaniu zobowiązania (z uwagi na zawarcie nieważnej umowy inwestycyjnej) a opisaną przez powódkę szkodą majątkową zachodzi obiektywny związek przyczynowy, co oznacza, że test *conditio sine qua non* daje pozytywny wynik, to jednak związek ten nie jest adekwatny, to znaczy typowy, zazwyczaj występujący. Zdaniem Sądu odwoławczego, który swoją ocenę poprzedził wywodem teoretycznym, precyzującym metodę odróżniania następstw typowych i takich, które wykraczają poza potocznie rozumianą normalność, pozwana mogła ponosić odpowiedzialność jedynie za szkodę w postaci niezapłaconej ceny za samochód (co zostało stwierdzone w sprawie VII GC (...)), jako typowy skutek jej zachowania. Nie może natomiast odpowiadać za dalsze następstwa, będące wynikiem innych zdarzeń, powiązanych z autonomicznymi działaniami powódki, do których należy wanie się w spor z syndykiem masy upadłości C.. Takie działanie powódki

Sąd drugiej instancji uznał za nową, niezależną przyczynę, która przerwała normalny związek przyczynowy zapoczątkowany zachowaniem pozwanej, i która spowodowała opisaną w pozwie szkodę majątkową. Gdyby bowiem powódka nie zdecydowała się na obronę swoich praw przed sądem, nie powstałyby ani odsetki ustawowe za okres od 10 września 2013 r. do 25 czerwca 2015 r. ani też koszty zastępstwa procesowego i opłaty od pozwu oraz apelacji. Sąd podkreślił, że pozbawione znaczenia było to, czy zasadność zgłoszonego przez syndyka żądania była oczywista, czy też nie, ponieważ te okoliczności odnoszą się do sfery motywacyjnej działania, która nie ma wpływu na ocenę normalności związku przyczynowego. Badaniu podlegają jedynie obiektywne czynniki sprawcze i ich typowe następstwa. Zapłata na rzecz syndyka żądanej kwoty w wyznaczonym terminie uchroniłaby powódkę od pojawienia się nowych kosztów, będących normalnym następstwem prowadzenia sporu sądowego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tej oceny nie zmienił fakt, że pozwana miała możliwość wstąpienia do sprawy VII GC (...) w charakterze interwenienta ubocznego, bowiem okoliczność ta pozostaje bez wpływu na szkodę powódki - ściśle związaną z samym faktem wdania się przez nią w spór z syndykiem. Niezależnie więc od tego, czy pozwana występowałaby w procesie po stronie spółki A., czy też nie, rezultat byłby taki sam.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego. Wyrok ten zaskarżyła w części oddalającej jej apelację co do nieuwzględnionego powództwa o odszkodowanie w kwocie 51 214,15 zł za szkodę poniesioną w wyniku konieczności opłacenia na rzecz syndyka masy upadłości C. odsetek ustawowych oraz kosztów procesu, a także poniesienia kosztów sądowych, od których był on zwolniony w procesie przegranym przez skarżącą (sprawa VII GC (...)) i I ACa (...).

Skargę oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego. Zarzuciła:

- niewłaściwe zastosowanie art. 361 § 1 k.c., polegające na wadliwym określeniu skutków prawnych wynikających z tego przepisu i nieprawidłowej ocenie ustalonego stanu faktycznego. Zdaniem skarżącej Sąd Apelacyjny niesłusznie odmówił cech adekwatnego związku przyczynowo-skutkowego powiązaniom

pomiędzy wskazaną przez nią szkodą, a nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną, która zawarła nieważną umowę z C.;

- niewłaściwe zastosowanie art. 471 k.c. w zw. z art. 474 k.c. polegające na uznaniu, że mimo przesądzenia w sprawie VII (...) (I ACa (...)), że pozwana nie wykonała zobowiązania do zapłaty ceny samochodu, gdyż wybrała sposób płatności, który nie tylko okazał się nieważny, ale jeszcze miał skutki związane z ogłoszeniem upadłości C. i wytoczeniem przeciwko powódce powództwa przez syndyka C., co spowodowało rzeczywistą szkodę po stronie powódki w postaci odsetek ustawowych i kosztów tego procesu, które musiała zapłacić, nie przypisać pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej za tę szkodę.

We wnioskach skarżąca domagała się uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 października 2017 r. i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 51 214,15 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu za całość postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca podnosi jedynie zarzuty naruszenia prawa materialnego, wobec czego Sąd Najwyższy orzekał przyjmując za podstawę stan faktyczny, który przyjął Sąd Apelacyjny (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Jak wynika z uzasadnienia skargi kasacyjnej, skarżąca nie kwestionuje przedstawionej przez Sąd Apelacyjny interpretacji pojęcia związku przyczynowego, o jakim mowa w art. 361 § 1 k.c., opartej na założeniu, że jest to obiektywne powiązanie przyczyny i skutku, ograniczone do normalnych, typowych, zwykle występujących następstw działania lub zaniechania, choć nie muszą to być

następstwa powstające niezwłocznie. Godzi się też z zasadą oceny charakteru konkretnego powiązania w indywidualnych okolicznościach danej sprawy.

Zdaniem powódki Sądy obu instancji wadliwie odmówiły uznania za normalny związek przyczynowo-skutkowy powiązania pomiędzy niewłaściwym wykonaniem przez pozwaną umowy sprzedaży samochodu w zakresie zapłaty ceny, z uwagi na powierzenie obowiązku spełnienia tego świadczenia innemu podmiotowi (C.) w umowie, która okazała się nieważna, a kosztami procesu i odsetkami, które powódka musiała zapłacić syndykowi masy upadłości C. w wyniku przegrania wytoczonego przez niego procesu o zwrot kwoty wpłaconej za pozwaną, jako świadczenia przekazanego bez podstawy prawnej. Zdaniem powódki Sąd pominął fakt, że niewłaściwe zachowanie pozwanej stanowiło co najmniej zdarzenie ogólnie sprzyjające doznanej przez powódkę szkodzie, gdyby bowiem pozwana nie postąpiła nieprawidłowo, zawiązując z C. stosunek prawny, który był dotknięty nieważnością z powodu nieposiadania przez ten podmiot zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, to syndyk masy upadłości C. nie wystąpiłby przeciwko powódce z powództwem o zwrot przekazanego na podstawie nieważnej umowy świadczenia z odsetkami i kosztami procesu. Zdaniem skarżącej to, że nie zaspokoiła dobrowolnie żądania syndyka C. i podjęła obronę miało znaczenie drugorzędne i nie przerwało normalnego związku przyczynowego. Poniesiony uszczerbek nie wynikał, według powódki, z podjętej przez nią decyzji o odmowie zaspokojenia świadczenia syndyka, która okazała się niestuszną, lecz był konsekwencją wybranego przez pozwaną sposobu zapłaty ceny. Powódka zaznaczyła, że pozwana zawarła umowę z C. na własną odpowiedzialność i podjęła ryzyko, że ewentualne komplikacje z realizacją tej umowy będą uruchamiały jej własną odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania na podstawie art. 471 w zw. z art. 474 k.c. Powódka miała zaś prawo do rzetelnego procesu sądowego, weryfikującego zasadność kierowanych do niej żądań, czego Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę, uznając, że odmowa spełnienia świadczenia i doprowadzenie do procesu było przejawem postępowania objętego ryzykiem powódki. Nie uwzględnił przy tym, że słuszność roszczenia syndyka nie była wcale oczywista, więc wdanie się w spór było działaniem usprawiedliwionym. Zdaniem skarżącej Sąd nie rozważył też należycie skutków zawiadomienia

pozwanej przez sąd o toczącym się postępowaniu między syndykiem masy upadłości C. a powódką. Możliwość zgłoszenia interwencji ubocznej zapewniała pozwanej wpłynięcie na przebieg postępowania, wobec czego rezygnacja z tego uprawnienia z uwagi na nieopłacenie interwencji ubocznej powodowała, że pozwana godziła się na konsekwencje swojej decyzji.

Argumentacja skarżącej jednak nie przekonuje. Powódkę łączyła umowa sprzedaży z pozwaną i tylko wobec pozwanej mogła kierować żądanie zapłaty ceny. Stosunki wewnętrzne między pozwaną a C. nie miały dla powódki znaczenia, w świetle postanowienia art. 356 § 2 k.c. nie mogła ona bowiem odmówić przyjęcia świadczenia pieniężnego od osoby trzeciej, nawet jeśli osoba ta działała bez wiedzy dłużniczki. Konsekwencje wystąpienia okoliczności, które spowodowały, że świadczenie osoby trzeciej było pozbawione podstawy prawnej, także ponosi dłużnik i on - co do zasady - powinien ocenić, czy żądanie zwrotu świadczenia spełnionego przez osobę trzecią jest uzasadnione. Powódka powinna więc była - otrzymawszy wezwanie do zwrotu kwoty otrzymanej od syndyka masy upadłości C. - zawiadomić o tym fakcie pozwaną i wezwać ją do podjęcia decyzji co do dalszego postępowania. Zajęcie przez pozwaną stanowiska, że powódka nie ma zwracać świadczenia, włączałoby odmowę spełnienia żądań syndyka masy upadłości C. przez powódkę i dalsze tego konsekwencje w ciąg normalnych następstw nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną. W takim wypadku powódka realizowałaby zalecenia pozwanej, za którą C. spełniło świadczenie.

Dokonując samodzielnie oceny, że otrzymane od syndyka masy upadłości C. wezwanie do zapłaty nie zasługuje na uwzględnienie, powódka wdała się w spór z osobą trzecią na własne ryzyko. To, że później zawiadomiła o postępowaniu pozwaną nie zmieniło tego stanu. Podmiot zawiadomiony o toczącym się postępowaniu na podstawie art. 84 k.p.c., nawet jeśli nie weźmie w nim udziału (art. 85 k.p.c.), nie może podnosić zarzutu, że sprawa została rozstrzygnięta błędnie albo że strona, do której miał przystąpić, prowadziła proces wadliwie, chyba że stan sprawy w chwili przystąpienia interwenienta uniemożliwił mu korzystanie ze środków obrony albo że strona umyślnie lub przez niedbalstwo nie skorzystała ze środków, które nie były interwenientowi znane. Tego rodzaju zarzuty nie były formułowane w niniejszej sprawie, a treść wyroku wydanego w sprawie I ACa (...),

w tym fakt zasądzenia w nim od powódki na rzecz syndyka masy upadłości C. odsetek i kosztów (a także poniesienia kosztów sądowych), został uwzględniony w rozstrzygnięciu Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie. Sąd ten uznał jedynie, że zdarzenia, które spowodowały szkodę objętą rozpatrywanym aktualnie powództwem, miały specyficzny, nietypowy przebieg. Przyczyną sprawczą, która doprowadziła do powstania dochodzonej szkody, była odmowa zwrotu świadczenia otrzymanego przez powódkę od osoby trzeciej, świadczącej za pozwaną. Przyczyna ta wynikała z autonomicznej decyzji powódki. Powódka zajęła stanowisko w sporze o skuteczność zapłaty ceny sprzedanego pozwanej samochodu, związanym ze skutecznością umowy inwestycyjnej zawartej pomiędzy pozwaną a C., co doprowadziło do wszczęcia przeciwko niej procesu przez osobę trzecią. Zgodzić się należy, że taki krok i jego konsekwencje finansowe wynikające z wyroku wydanego w tym postępowaniu, nie mieściły się w normalnym, zwykłym biegu wydarzeń, typowym dla wypadków naruszenia przez kupującego obowiązku zapłaty ceny zakupionego towaru. Argument, że powódka chciała skorzystać z prawa do sądu, nie zmienia oceny, że to dokonana przez powódkę weryfikacja skuteczności stosunku prawnego pomiędzy innymi podmiotami stała się nowym czynnikiem sprawczym, który doprowadził do powstania dla niej dodatkowych obciążeń, ponieważ proces wytoczony przez syndyka był tylko konsekwencją decyzji o odmowie zapłaty.

Z przytoczonych względów zarzuty skarżącej skierowane przeciwko sposobowi zastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 361 § 1 k.c., jak też art. 471 w zw. z art. 474 k.c. uznać należało za nieuzasadnione, co pociągnęło za sobą oddalenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z postanowień art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a wysokość zasądzonej kwoty określa § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

as]

jw

